

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Το ὕψους ΜΠΑΡΚΗ-ΓΟΥΛΔ

Ο ΓΛΑΜΗΡ

Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἑνδεκάτου αἰῶνος, κοντὰ στὴ Σκοτεινὴ Κοιλιά τῆς Ἰσλανδίας, ἦταν ἓνα μικρὸ ἀγροκλήπι, πού κατοικοῦσε ὁ Θόρν με τὴν γυναῖκά του.

Ὁ Θόρν ἦταν πλούσιος, εἶχε ποιμνία ἀπὸ πρόβατα καὶ βώδια καὶ τὸν θεωροῦσαν γιὰ εὐγενή.

Ὁ Θόρν θὰ ἦταν εὐτυχὴς, ἂν οἱ βοσκές του δὲν ἦταν στοιχειωμένες. Κανεὶς βοσκὴς δὲν ἔμενε κοντὰ του. Πλήθωνε, φοβέριζε, παρακαλοῦσε, κανέναν δὲν πλησίαζε. Ἐνας-ἓνας οἱ βοσκοὶ τοῦ φεύγαν τρομαγμένοι. Τὶ νὰ κἀνη καὶ αὐτός, ἀποφάσισε νὰ πάη, νὰ συμβουλευθῆ τὸς προεστούς τοῦ τόπου. Καβαλλίκευσε λοιπὸν τὸ ἀλόγο τοῦ καὶ πῆγε εἰς τὸ Θημβελέρ...

Ὁ Σκάπ Θόρδ ἦταν τότε νομοθέτης καὶ τὸν θεωροῦσαν σοφὸ καὶ φρόνιμο. Σ' αὐτὸν λοιπὸν πῆγε ὁ φίλος μας ἀπὸ τὴν Σκοτεινὴ Κοιλιά.

— Κακὸ πολὺ αὐτὸ πού σοῦ συμβαίνει, τοῦ εἶπεν ὁ Σκάπ, ξύνοντας τὸ κεφάλι του, πού ἦταν γεμάτο νόμους. Ἀφοῦ ζήτησ ὁμοῦ τὴν γνώμη μου, θὰ σοῦ δείξω ἓνα βοσκὸ, πού μπορεῖ νὰ εἶνε βλάκας, ἀλλὰ εἶνε γενεὸς καὶ δυνατὸς σάν τὸ βουβάλι.

— Λίγο μὲ μέλλει γιὰ τὸ κεφάλι του, ἀπήντησεν ὁ Θόρν, φτάνει νὰ μὴ φύλῃ τὴ νύκτα.

— Γιὰ φύλαγμα εἶνε καλὸς. Πῆγαινε νὰ τὸν ζητήσης στὸ δάσος. Τὸν λένε Γλαμῆρ.

Ὁ Θόρν ἔτρεξε καὶ ἔφαξε στὰ δάση καὶ τέλος συνήνησε ἓνα ἄνδρα ψηλὸ καὶ δυνατὸ σάν ταῦρο, πού ἔκοβε ξύλα χοντρα.

— Πῶς σὲ λένε; τὸν ρώτησε.

— Γλαμῆρ, ἀπαντᾷ ὁ ξυλοκόπος.

— Καὶ σοῦ ἀρέσει ἡ δουλειά σου;

— Καθόλου. Θὰ ἤθελα νὰ ἦμουν τσοπάνης.

— Ἔρχεσαι μαζί μου; Ἐχὼ ἀνάγκη ἀπὸ ἓναν βοσκὸ, ἐστὸτον τὸν χειμῶνα.

— Ἐρχομαι, ἀλλὰ νὰ ἔχω δικαίωμα νὰ κάνω ὅτι θέλω. Σὲ πολλὰ πράγματα ἔνοοσὸ νὰ κάνω ὅτι μοῦ κόψει τὸ κεφάλι.

— Σοῦ δίνω τὸ δικαίωμα. Ξέρεις ὁμοῦ; Θὰ βόσκεις στὴν Σκοτεινὴ Κοιλιά. Καὶ ξερεῖς; Ἐχεῖ στοιχεῖα καὶ πέρα.

— Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τὰ στοιχεῖα! Ἐρχομαι σοῦ λέω. Ἀλλὰ θὰ ἔρθω τὸν χειμῶνα.

Πέρασε τὸ καλοκαίρι, ἦρθε τὸ φθινόπωρο, πλάκωσεν ὁ κακὸς χειμῶνας. Καταιγίδες ἄρχισαν, χιόνι ἐπέφερε πικρὸ, τὰ νερά παγῶναν. Ὁ Γλαμῆρ δὲν φαινότανε. Μιά τρικυμιώδη ὁμοῦ νύχτα, ἓνας κρότος δυνατός, ἀκούστηκε στὴν πόρτα. Σάν ἀνοῖξεν ἡ πόρτα, παρουσιάσθη ὁ Γλαμῆρ, ψηλὸς σάν τὴν κολώνα, με τὰ μάτια ἄγρια, κυττάζοντας κατὰ τὴν φωτιά, πού ἔκαιεν στὴν ἐστία. Ὁ Θόρν σηκώθηκε καὶ τὸν χαιρέτησε με χαρὰ, ἡ γυναῖκα του ὁμοῦ τρόμαξε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν χαιρέτησῃ.

Περᾶσαν βρομάδες καὶ ὁ νέος βοσκὸς ἦταν καλὸς, πολὺ καλὸς στὴ δουλειά του. Σάν σαλάγαγε τὰ πρόβατα, ἀκούγονταν ἀπὸ μακριὰ ἡ βαρεὶά καὶ ἡχηρὰ φωνή του. Ὅταν ὁμοῦ ἔμπαινε στὸ σπῆτι, ἡ παρουσία του, τρόμαξε τίς γυναῖκες.

Κοντὰ στὸ ἀγροκλήπι ἦτανε μιὰ ἐκκλησία μέσα στὴν ὁποία ὁ Γλαμῆρ, δὲν πάτησε ποτέ του. Μισοῦσε τίς ψαλμωδίες καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς ἐκκλησιαστικούς.

Σίγουρα δὲν ἦταν χριστιανός. Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ζητοῦσε γιὰ φαί κρέας.

— Κρέας! φώναξε ἡ γυναῖκα τοῦ Θόρν. Ποῖος χριστιανὸς τρώει κρέας σήμερα!

— Κουταμάρες, ἀπήντησεν ὁ Γλαμῆρ. Δωσέ μου κρέας πού σοῦ λέω!

— Δὲν κάνει νὰ φᾶς! Θὰ σοῦ συμβῆ κακὸ μεγάλο!...

— Σοῦ τὸ εἶπα μὴ καὶ δυό, σοῦ τὸ λέω γιὰ τελευταία. Θὰ μοῦ δώσης κρέας ἢ ὄχι.

Τρέμοντας ἐκείνη τὸν ὑπήκουσε.

Ἡ ἡμέρα ἦταν γιομάτη χιονοθύελλες. Σύννεφα μαῦρα γεμίζανε τὸν οὐρανὸ. Σὲ λίγο οὐμίχλη παγερὴ ἐσπέπασε τὸν κόσμον καὶ τὸ βράδυ ἄρχισε τὸ πικρὸ τὸ χιόνι.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ ἄνεμος ἐκόπασε καὶ τότε ἀκουστήκαν ἀπὸ τίς πέρα λόφους τοῦ Γλαμῆρ ἡ ἀγριοφωνίες στοὺς Χριστιανούς πού ἦσαν μέσα στὴν ἐκκλησιὰ καὶ λειτουργοῦντο γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴ Γέννησι.

Τὸ ἀκότος ἔξω ἦτανε βαθὺ καὶ τὸ χιόνι ἔτρεφε πηχτὸ, πικρὸ καὶ ἀπὸ τὰ παρόθυρα τῆς ἐκκλησίας, τὸ φῶς τῆς λειτουργίας χροῦσιζε τίς νιφάδες. Ὁ ἄνεμος ἔφερονε μακριὰ τῶν κωδῶνων τοὺς ἴχους. Ἴσως ὁ τσοπάνης νὰ τοὺς ἄκουε.

Ἄξαφνα, μιὰ κραυγὴ ἀκούστηκε, ἀλλὰ γιὰ μιὰ στιγμή, γιατί ὁ δυνατὸς ἀέρας πού ἔσειε τὰ πάντα καὶ σφύριζε διαβολομενά, σκέπαζε κάθε ἄλλον ἴχον καὶ τὸν πλέον ἰσχυρὸ.

Τελείωσε ἡ νυκτερινὴ ἡ λειτουργία, ἀλλὰ ὁ Γλαμῆρ, δὲν ξαναγύρισε. Ὁ Θόρν ἔστειλε μερικὸς γιὰ νὰ τὸν βροῦνε, ἀλλὰ κανέναν δὲν ἐδέχετο. Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο. Μὲ τέτοια νύχτα οὔτε λύκος μποροῦσε νὰ ξεμυτίσῃ ὄσω ἀπὸ τὴν φωλιὰ του, ὄχι ἄνθρωπος! Κ' ἐκτὸς τούτου τὰ μονοπάτια ὅλα, ἦσαν χερμένα στὸ χιόνι.

Ὅλη τὴν νύχτα, ἡ οἰκογένεια τοῦ Θόρν, ἔμεινε ἀγροπνη περιμένοντας καὶ τρέμοντας. Ὁ Γλαμῆρ δὲν ἐφαινότανε. Ἡ ἀγὴ ἦρθε, τὰ σύννεφα κρημόντουσαν σάν σεντόνια γεμάτα ἀπὸ χιόνι.

Τότε μερικὲς παρῆρες ἔβγῃσαν νὰ τὸν βροῦνε.

Ἐφαξαν παντοῦ βρῆκαν ἔδω κ' ἐκεῖ πρόβατα καὶ βώδια συσπειρωμένα σὲ λόχμες καὶ γωνίες, μὰ οὔτε ἴχνος πουθενά Γλαμῆρ!

Τέλος φθάσανε καὶ σὲ μιὰ βαθειὰ σχισμάδα, κάτω στὸ βόθος τῆς ὁποίας ἓνα μαῦρο πράγμα ἐφαινότανε.

Σίγουρα κάποια πάλῃ θὰ ἔγεινε ἐκεῖ, γιατί ὁ τόπος ἦτανε κατασκορμμένος καὶ παντοῦ σταλαγματιῆς ἀφθονες ἀπὸ αἷμα. Ἐφαξαν κολὰ ἐκεῖ καὶ ἓνας νεανίας βεῖχηε πίσω ἀπὸ ἓνα βρόχο τὸ πτώμα τοῦ βοσκῶ.

Ἦταν πελιθνὸ καὶ φουσκοκωμένο. Ἦταν ξεπλωμένο καταγῆς μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χέρια.

Τὰ δάκτυλά του εἶχαν σκαλίσει τὸ χιόνι γύρω του ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὰ σβυσμένα μάτια του ἀτένιζαν τὸ στερῶμα τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ γλῶσσα του κρημόταν ὄσω ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ αὐτὸ ἦταν γεμάτο ἀπὸ αἷμα παγωμένο.

Τὸ σῶμα του τὸ βάλανε σ' ἓνα φορεῖο, μὰ ἦτανε ἀσήκωτο. Κοπίασαν οἱ ἄνδρες γιὰ νὰ τὸ σηκώσουν, ὁ ἰδρώτας τὸν ἔτρεχε ποτὰμι καὶ ἂν καὶ ἦσαν ἄνδρες δυνατοί, λυγίζανε εἰς γόνατά τους. Ἀπελιπωμένοι τὸ ἀφίκανε ἐκεῖ καὶ γυρίσαν ἀδείανοι στὸ ἀγροκλήπι.

Προσπαθῆσαν νὰ τὸν σηκώσουν τὴν ἄλλη ἄλλη μέρα. Τίποτα! Δὲν σηκωνόταν.

Τὴν τρίτην ἡμέραν πῆγαινε ἐκεῖ συνουδεόμενοι ἀπὸ τὸν παπᾶ, ἀλλὰ τὸ πτώμα δὲν βρέθηκεν ἐκεῖ.

Τὴν ἄλλη μέρα ξαναῆρθαν μὲ τὸν παπᾶ πάλιν, καὶ τὸ πτώμα ἦτανε ἐκεῖ. Τὸ σηκώσαν καὶ τὸ θάψαν.

Δυὸ νύχτες ἔπειτα, ἓνα παιδί πού καθόταν στὴν καλύβα καὶ πρόσεχε τὰ πρόβατα, πετάχτηκε ὄσω κατάχλωμο, σάν τὸ σοῦδαρι. Ἐπεσε ἀπάνω σὲ μιὰ χονδρὴ καρέκλα καὶ ἐλιποθύμισε. Ὅταν συνῆλθε, μὲ τρομαγμένη φωνὴ εἶπε ὅτι εἶδε τὸν Γλαμῆρ, νὰ τὸν ἀκολουθῆ μέσα στὴν καλύβα...

Τὴν ἄλλη μέρα ἄλλο βοσκόπουλο ἔμεινε παράλυτο ἀπὸ τὸν φόβο του. Μερικὲς γυναῖκες πού πῆγαινε τυρὶ εἶπαν πὼς εἶδαν τὸν Γλαμῆρ, νὰ τίς κυτάρῃ ἀπὸ τὸ ἰσοράθυρο.

Μιὰ ἄλλη νύχτα, ὁ ἴδιος ὁ Θόρν, εἶδε τὸν νεκρὸν, νὰ στέκεται ἔμπρὸς του καὶ νὰ τὸν κυτάρῃ.

Κάθε βράδην μέσα στὸ σπῆτι τοῦ Θόρν ἀκουγόntonταν κοτανγές, ἀνοίγανε μοναχὰ

τοὺς τὰ παράθυρα, καὶ καμμιὰ φορὰ ἔσπαζαν σάν νὰ τὰ χτυποῦσε κανέναν δυνατὰ.

Σάν πέρασεν ὁμοῦ ὁ χειμῶνας καὶ ἦρθε τὸ καλοκαίρι, ὅλα τούτα ἔπαυσαν.

Τὸ κλοκαῖρι ἐκεῖνο ἓνα πλοῖο ἦρθε καὶ προσωρμίσθηκε εἰς τὸ λιμάνι. Ἦταν Νορβηγικὸ καὶ ὁ Θόρν τὸ ἐπισκέφθη. Μέσα σ' αὐτὸ ἦταν ἓνας ἄνθρωπος πού τὸν ἔλεγον Θόργετ καὶ ὁ ὁποῖος ζητοῦσε ἐργασία.

— Ἔρχεσαι γιὰ τσοπάνος μου;

— Ἔρχομαι.

— Ἀλλὰ νὰ ξέρης, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι ὑπάρχουν φαντάσματα στὸ σπῆτι καὶ στοὺς σταύλους.

— Δὲν τὰ φοβοῦμαι.

Ὁ Θόργετ προσελήφθη στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θόρν καὶ ὅλοι τὸν ἀγομποῦσαν, γιατί ἦταν καλὸς καὶ ἐργατικὸς καὶ γενναῖος καὶ τίμιος. Ὅσο συχαινόντουσαν ἄλλοτε τὸν Γλαμῆρ, τόσοσιν αὐτὸν τὸν ἀγαποῦσαν.

Ἦρθεν ὁ χειμῶνας καὶ πάλιν τοῦ Γλαμῆρ τὸ φάντασμα ἄρχισε νὰ φαίνεται καὶ ν' ἀκούγεται στὸ σπῆτι. Ὁ Θόργετ ὁμοῦ κοιμώτανε βαθειὰ καὶ τίποτα δὲν ἄκουγε.

Ἔτσι ἦρθαν τὰ Χριστούγεννα. Ὁ Θόργετ, ὅπως κάθε ἡμέρα, βεῖχηε νὰ βοσκήσῃ τὰ κοπάδια, ὑποσχεθεῖς νὰ γυρίσῃ ἐνωρίς, γελῶν στίς συστάσεις τοῦ κυρίου του, πού τὸν ἔλεγε νὰ μὴν πλησίασῃ τὸ μέρος πού εἶχεν ὁ Γλαμῆρ ταφεῖ.

Ὁ Θόργετ δὲν ἐπέστρεψε. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸν βρῆκαν διαμελισμένο ἐπάνω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ προκατόχου του.

Ὁ Θόρν ἦταν ἀπελιπωμένος. Κανεὶς τώρα δὲν δεχότανε γιὰ νὰ γενῆ βοσκὸς.

Ἐνα πρωὶ στοὺς σταύλους ἀκούστηκε ἓνας θόρυβος μεγάλος. Ὁ Θόρν πήδησεν ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἔτρεξε νὰ ἰδῆ. Τὰ πρόβατα ἦσαν ἀνάστατα καὶ φοβισμένα. Πίσω ἀπὸ τὸ παχνί, ἓνας ὑπέρθετος

Πῆγε καβάλλα στὸ Ἐθνηβελέρ.

ήταν νεκρός, κομμάτια καμωμένους. 'Όλοι μέσα στο σπίτι πλέον έτρεμαν και περισσότερο από όλους ή κόρη του νοικοκύρη Θόρν που είχε γίνει κίτρινη, έλωσαν από ήμέρα σε ήμέρα και στο τέλος πέθανε και την εθάψανε στην εκκλησία.

Τήν εποχή εκείνη βρισκότανε στην 'Ισλανδία ό Γρεττήρ, ό ξακουσμένος ήρωας.

'Ενα απόγευμα πέρασε από τό ύποστατικό του Θόρν και του ζήτησε την άδεια να κοιμηθί εκεί.

'Ο Θόρν του διηγήθη όλα τά καθέκαστα περι φαντασμάτων.

— Θέλω να ίδω αυτό τό φαντασμα του Γλαμήρ, άπήντησεν ό ήρωας και θά τό διορθώσω.

Τή νύχτα εκείνη τό φάντασμα δέν εφάνηκε.

— Θά μείνω και άλλη μιá βραδιά, είπεν ό ήρωας και έμεινε.

Τήν νύχτα, καρδόνειο βρόντιο άκουστήκαν από πάνω, σάν άνθρωπος βαρύς να περιπατούσε στη στέγη. 'Ο ήρωας ξύπνησε και πετάχτηκε όρθός. Κυττάει από την κωνοδόχο και τί φρίκη! δυό μάτια πύρινα κινιόταν προς τά κάτω.

Τό αίμα του ήρωα επάγωσε και έμεινε στη θέσι του, σάν καρφωμένος.

Σέ λίγο ή πόρτα έγεινε τρίμημα και τό φάσμα του Γλαμήρ, μπήκε μέσα στο δωμάτιο ψηλό, πανύψηλο, φρικώδες, τρομερό.

Τά κρείάτά του εκρέοντο μισολωμένα, τά κόκκαλά του δεικρινοντο, τά νύχια του ήσαν μεγάλα και τά μάτια του πύρινα.

'Ο Γρεττήρ τόν ειλε και επάγωσε. Συνήλθε όμως άμέσως και ή γενναία καρδιά του του επέβαλε ν' άντισταθί.

'Ήσαν τώρα ό ένας απέναντι του άλλου. 'Ο Γλαμήρ σήκωσε τά χέρια του να τόν άρπάξει, εκείνος του έσφιξε τήν μέση του, για να οίξει τόν πεθαμένο καταγής. Αισθανότανε τά μεγάλα νύχια του να του σχίζοννε τις σάρκες. 'Ο ήρωας όμως δέν έπεφτε. 'Απεναντίας τραβούσε προς τά έξω τόν Γλαμήρ.

Συρθίηκαν κάτω στην αύλή. Εκεί άγρια ξανάρχισε ή κάλη. 'Ο ήρωας άρχισε να λέη προσευχές και οι προσευχές τόν δυναμώναν.

'Η δύναμη αυτή τόν έκαμε να βάλη καταγής τό φάντασμα και να του χτυπήση τό κεφάλι στις πέτρες. Τό φάντασμα άρχισε να παραλύη και ένω για δεύτερη φορά επέβαινε, επρόφθασε και είπτε :

— 'Ιδέ με.

'Ο ήρωας τόν κυττάει. Ειλε δύναμια που με μιá άλλοκοτη φλόγα σπινθηροβόλουσανε τρομακτικά, άπαίαια. Τά βλέμματα εκείνα του ρανήκαν, σάν να του οίχαν φωτιά στον έγκέφαλο και πάγο στην καρδιά του. Και ό Γλαμήρ εξακολούθησε :

— 'Ιδέ τά μάτια μου και γνώριζε ότι κάθε νύχτα θά σε παρακολουθούν, όταν είσαι εκεί μιá μοναχός.

'Ο ήρωας δέν άπάντησε, μόνον βγάλει τό μαχαίρι του και του κοψε τό κεφάλι. 'Επειτα βοηθούμενος από τόν Θόρν, έκαμε τόν Γλαμήρ κομματάκια και τάρριξε μέσα στη φωτιά, που άναψε επί τρεις άπάνω σ' ένα λόφο.

'Όσοι βλέπαν τη φωτιά εκείνη λέγαν και διερωτώντο «Τί άραγε να συμβαίνη κάλιν στη Σκοτεινή Κοιλιάδα ;».

Τήν άλλη μέρα ή τέφρα και τά όστά μεταφέρθησαν μακριά και θάφτηκαν μέσα σε ένα βαθύ λάκκο.

'Ότι όμως προείπεν ό Γλαμήρ συνέβηκε.

Ουδέποτε ό ήρωας Γρεττήρ δέν τόλμησε να μείνη μοναχός τη νύχτα, στο σκοτάδι όξω...

Μπάρκη Γεώλδ

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΡΟΥΚΑΣ

Κάποτε σ' ένα επαρχιακό θέατρο επρόκειτο να δοθί μιá παρoάσια. 'Όλα ήσαν έτοιμα όταν ό πρωταγωνιστής παρατήρησε ότι του χρειαζόταν μιá περρούκα. Που να βρεθί περρούκα στην τελευταία στιγμή ;

Τέλος κατώρθωσαν ν' ανακαλύψουν μιá παλιá περρούκα πεταμένη σε μιá γωνιά. 'Ο πρωταγωνιστής την φόρεσε και τό δράμα άρχισε...

Σέ λίγο ό πρωταγωνιστής αισθάνεται να του τραβούν την περρούκα του από πίσω. Από πάνω του στεκόταν ό δημόσιος που είχε μένος στο δράμα. Γυρίζει λοιπόν και του λέγει σιγά :

— Άφου ε' άσειά, Αντώνη !

Τίποτε όμως. 'Η περρούκα κουνήθηκε κάλι. 'Ο πρωταγωνιστής έγινε έξω φρενών.

— Θά σε σπάσω στο ζύλο στο πρώτο διάλειμμα ! φωνάζει του Αντώνη.

'Ο δημόσιος δέν είφερε τι να πη όταν και για τρίτη φορά ή περρούκα κουνήθηκε. 'Ο πρωταγωνιστής δέν βάσιψε πιά και σήκωσε τό χέρι του για να χτυπήση τόν δημόσιον του. Δέν πρόφθασε όμως γιατί άρχισε να φωνάζη και να τρέχη σάν τρελλός επάνω στη σκηνή !...

'Η περρούκα έπεσε χάμω και μέσα άπ' αυτή ξετράπωσε... ένα ποικιλάκι.

Τό κοινόν κατεχειροκρότησε τό έκτακτο αυτό επεισόδιο της σκηνής, ό πρωταγωνιστής όμως τό ψοά και δέν κινιόται...

Από τό «ΑΙμαναχ National»

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΥΓΗ

Του Αδούστου Μπριζέ

Στό χώμα άπόμεινε δροσιά, ή αήγη γοργά προβαίνει, διαμάντια λαμπυρίζουσε στα ροντιωτά κλωνάρια, ή άράχνη δίχτυα άκούραστη στα μονοπάτια ύφαινει και τό νερό μουρουριστό δροσίζει τά χορτάρια. Τό λούλουδο που φύτευσε στη μακρινή τη ράχη όλόρθο άνασγκώνεται και μουρουδιά σκορπίζει κι' ή άνατολή περφηραη που οδ λιγάκι θάχη τόν ήλιο στην άγκάλη της, να ροδοφέγγη άρχίζει. Γιομίζει από χαρούμενες χίλιες φωνές ό άνέρας κι' άπ' τά κουνούνια άντιλαλούν τά πλάγια τ' άνθισμένα, ώρα γλυκειά της χαρραγής, πρώτη ώρα της ήμέρας, καμιά άπ' τις άλλες δέν μοσεί να παραβγί μ' έσένα.

ΒΡΑΔΥ

Του Αδούστου Μπριζέ

'Ο ουρανός σκοτεινίασε κι' ή άνατολή μαυρίζει, την ώρα αυτή την ήσυχη τό πρώτο-πρώτο άστέρι δειλό στην άκρη του ουρανού και μοναχό του άνθίζει φωνάζοντας τ' άδέρφια του κοντά του να τά φέρη. Έκείνα σκύβουνε σιγά στη γη την κοιμισμένη και σάν κοπάδι άραδιαστά προβαδιά να στολίσουν τόν ουρανό που ν' άρθουσε κοντά του τά προσμένει και τό γαλήνιο τους τό φως στην πλάση να σκορπίσουν. Κι' ό ποιητής που νείρται τά μάτια του σηκώνει ψηλά και τά τριαντάφυλλα σε τόπους μουρωμένους άνθίζουν άλλα κόκκινα κι' άλλα λευκά σά χιόνι για τους άγαπημένους.

Η ΜΟΥΣΣΕΣ

Του 'Αντρέ Σενιέ

'Ω, σά; γνωρίζω, τί χαρά ! χοροπηδή ή καρδιά μου' Γλυκειές φωνές άξέχαστες κι' άγαπητές σι' αυτά μου, ό μοσος, θεία συντροφιά που μ' έχετε αγαπήσει άπ' τη στιγμή που άντίκρισα τόν ήλιο και τη φύση. Κρατώντας με στα χέρια σας στην κούνια μου μ' επάίρατε και στη σπηλιά που ό ποιητής γεννήθηκε με φέροντε όπου άκουγα τόν ψήθυρο του δάσου— τό θυμάμαι— και χαρωπές μ' έβλεπατε μες σι' άνθια να κοιμάμαι. Έρχονται, να τες ! 'Η γλυκειά θωριά τους με μαγεύει, τό ζωτικό τραγουδι τους τόν νόμο μου γιατρέφει.

Μεταφράσεις Γ. Κοτζίούλα.

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Με άνησάχουσε πολύ ή ύγεια της πεθεράς μου, την περα-ομένη εβδομάδα.

— Και τώρα ;

— Τώρα δέν άνησάχω... 'Απέθανε !...

— 'Ακόμα είσαι έδώ ; Δέν πηγες στην κηδεία της πεθε-οράς σου ;

— Πρώτα ή δουλειά... Κ' ύστερα τό γλέντι...

— Μά αυτό εινε άισχροκέρδεια !

— Γιατί, κορία μου ;

— Μου έγγορηθήκατε την όμπερέλλα μου για δυό χρόνια.

— 'Ακριβώς.

— Και μου την έκλεψαν την ίδια μέρα !...

— Φαντάσου διειδα ένα όνειρο. 'Ονειρεύτηκα την πεθερά μου.

— Μά αυτό δέν εινε όνειρο... Εινε επιδίλτης.

— 'Αδύνατο να μπίτε. 'Ο...οριος και ή κορία έχουν δουλειά!

— Καί... θα τελειώσουν γρήγορα ;

— Ποιός τό ξέρει... Μόλις τώρα άρχισαν τόν καργά !...

'Ο Κατςφυγμένος